

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt VII. Supernaturalis Contemplationis proprietates & effectus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

meriti gratia sine meritorum asserit; cum denique
 quor occisiones salutis tribuit adaptandis, cum qua-
 dam admittationis inuenitur excessu; quod ita nos
 nasci precepit, ut ab ipsis inculpabilis gratia nobis Le-
 gis, sua notitia traderetur, quod ipse aduersarium
 vincens in vobis, pro solo bona voluntatis assensu, eter-
 na beatitudine ac perpetuis nos prauis muneratorem
 postremis dispensationem sua incarnationis pro nostra
 salute suscepit, ac mirabilia mysteriorum suorum in
 cunctis gentibus dilatavit. Sunt autem alia quoque
 huiusmodi contemplationes immutare, quae pro qua-
 litate vitae ac puritate cordis in nostris sensibus oriun-
 tur, quibus Deus vel videtur mundis obturibus, vel te-
 netur. Haec tenet Cassianus. Ac ut paucis amplif-
 simam contemplationis materiam explicem, ea
 omnia quae sub intellectus aut sapientiae doni ob-
 jectis contineri queunt, (de quibus plenius sequen-
 ti Libro disseremus) ea inquam omnia con-tem-
 platio divina rimando penetrat, ac penetrata mira-
 cum dulcedine ac suavitate degustat.

Contem-
 plationis
 scopusest
 arcana
 cum Deo
 unio.

Demum supernaturalis contemplationis finis
 siue scopus est unio arcana & felicissima cum DEO
 per amorem fructivum: concedit enim DEUS do-
 num hoc contemplationis animabus sanctis, ut
 eas ad perfectam per amorem unionem ac trans-
 formationem in ipsum DEUM perducatur: est enim
 haec unio, (ut infra de unitiva via uberius disseremus)
 huius vitae beatitudo, si quae contingere
 potest in hac mortali peregrinatione. Est verò
 contemplatio, quae miro modo Dei amorem ex-
 citat, & desiderium intimae unionis ac transfor-
 mationis in ipsum dilectum inflammat.

Est praeterea contemplatio ultimus & alius per-
 fectior gradus, huic felicissimae unioni immedia-
 tus, ac in quo Spiritus sanctus iustorum animas
 mira quadam luce, medio sapientiae dono, in certius
 illustrat, ardentissimo inflammat amore, ac de-
 mum iucundissima exaltatione in DEUM exita se
 possit, & ad seipsas alienas transformat.

CAPVT VII.

Supernaturalis Contemplationis proprietates & effectus.

SANCTVS Gregorius super Ezechiel. Homil.
 14. divinae contemplationis proprietates brevi
 oratione complexus est, dicens: Vita contemplati-
 ua amabilis valde dulcedo est, quae super semetipsam
 animam rapit, caelestia aperit, spiritu aliam mentis ocu-
 lus patefaciens. haec ille: quibus praestantes con-
 templationis supernaturalis proprietates praecelatè
 descripsit.

Conclu-
 tend. Jo-
 an. à Je-
 su Maria
 ca. 3. & 4
 Theolog.
 mystice,
 & Tracta-
 tu. Scho-
 lae ora-
 tion. &
 supra lau-
 dati An-
 ton. à Spi-
 ritu S. &
 Philipp. à
 SS. Tri-
 nitate, hic
 Traif. 3. S.
 Dionysius,

Harum igitur prima est, quae per semetipsam a-
 nimam rapit, ut significet, non quamcumque ele-
 uationem mentis in DEUM contemplationem
 supernaturalem esse, sed illam tantum, in qua ani-
 ma illustrationibus donorum Spiritus sancti pra-
 taeata, non humano, sed divino potius modo rapi-
 tur ad divina rapitur, inquam, non raptu illo vio-
 lento & ecstasico, quo exita omnes sensus possit
 sursum ad DEUM magna animi perspicacitate,
 suspensione, & stupore inuendum ab hac regione
 in aliam, quae lucis est, transferri: nam quamvis
 hoc aliquando in supernaturali contemplatione
 contingat, raro tamen, defecatusque mentibus id
 sole: contingere. loquimur igitur de raptu siue e-
 ritu S. & levatione, in eo sensu, quo locutus est D. Grego-
 rius, nempe quando anima non per seipsam, suam
 ve indultiam & laborem ad divina eleuatur; sed
 nitate, hic de ea levatione, quae divina patiens, ut loquitur
 3. S. Dionysius, media Spiritus sancti motione ad

eternorum contemplationem suavissimè trahi-
 tur, ita ut elevatio illa non tam activa quam passi-
 va; non tamen excludens arbitrii nostri libertatem,
 omnino videatur.

Hanc ergo mentis elevationem suspensio con-
 sequitur, quae nihil aliud est, quam quaedam à re-
 bus terrenis ad DEUM, & quae DEI sunt, quasi
 violenta elevatio. De hac suspensione locutus est
 Job cap. 7. dicens: Suspendium elegit anima mea,
 & mortem omnia ossa mea. quasi apertius dicat:
 Optavi mortem omnium inordinatarum: & ceterum omnium
 oblitus, ac si essem mortuus, elegi suspensionem à
 rebus quibuscumque creatis, ut animus sic eleva-
 tus divina commodius possit inueniri. Unde Gre-
 gorius 8. Moral. cap. 13. exponens quid sit illud
 suspendium, inquit: Quid per animam, nisi menti-
 tu intentio; quid per os, nisi carnis fortitudo designa-
 tur? Omne autem quod suspenditur, procul dubio ab
 imis elevatur. Anima ergo suspendium eligit ut ossa
 moriantur; quia dum mens intentio ad alta se sus-
 leuat, omnem in se fortitudinem vitae exterioris necat.
 Haec suspensio, quamvis aliàs dulcissima videatur,
 non incongruè violenta dici potest, non absolute,
 sed inspecto homine post peccatum lapsu, cui ve-
 luti connaturale est, rebus visibilibus ac terrenis
 tenacissimè adherere.

Deinde hac contemplatio (qua mens ad DE-
 UM raptata, ac ab humanis recedens, ac omnium
 oblita, divinitusque in altum suspensa) divina aper-
 rit: quia ille Spiritus eiusdem excitator magnifi-
 cus, januas caeli aperit, magnitudinem multitudi-
 nemque divitiarum sapientiae & scientiae DEI ostendit,
 ad eum modum quo ostendit D. Joanni
 Apocalyp. 4. quod repenè ostium illi fuerit apertum
 in caelo, & vox quaedam tamquam tuba ipsi
 dixerit: Ascende huc, & ostendam tibi quae oportet fieri
 post haec. Qui dum parer vocanti, statim ait:
 Eui in spiritu, eo inquam ingressus. Hac igitur
 ratione in supernaturali & infusa contemplatione
 Deus aperit caelum mentibus contemplativis, ac
 ingressus illis profundissima suae gloriae arcana re-
 velat.

Vnde aperire caelum, divina penetrare, est pro-
 prius effectus doni intellectus: est enim veluti cla-
 vis aurea, quae coricem sensibilibus aperiens, the-
 sauros & divitias DEI omnino otenis in nos laten-
 tes manifestat, ac usque ad ipsam DEUM purè ac
 nudè conspiciendum pertingit.

Contemplationem demum delectatio sapissi-
 mè consequitur: nam cum contemplatio super-
 naturalis tepissimè, & ut in plorandum à sapientiae
 dono promanet, quae miram dulcedinem causat,
 necesse erit ut voluptas maxima ex contempla-
 tione procedat. Quare merito S. Gregorius Homil.
 14. in Ezechiel. ut supra, contemplationem non
 tam delectabilem, quam ipsam delectationem ac
 dulcedinem vocat: nam inquit: Contemplativa vi-
 ta amabilis valde dulcedo est. Sed quia de peun-
 ditare ac dulcedine plura diximus superius, in his
 amplius non immorabimur.

Effectus verò supernaturalis contemplationis
 praecipui sunt, admiratio, delectatio, mentis nova
 illustratio; ardentissima, ecstasica & anagogica dilectio,
 id est sursum ducens ac rapiens ad divina.
 Aliquando etiam provenit ex contemplatione in-
 estimabilis quaedam iucunditas, quae iubilatio di-
 citur. Ad omnes virtutum functiones mira animi
 agilitas ac promptitudo, ac demum omnes effe-
 ctus, quos alibi orationi supernaturali descripsimus,
 contemplationi, quae praecipua orationis superna-
 turalis portio censetur, erunt merito adscribendis.

lib. citati
 Dife. 1.
 art. 3. ille
 disp. 3.
 sect. 3.
 Directorij
 mystici.

Praecipui
 divinae
 contem-
 plar. effe-
 ctus.

CA.